

Geachte leden van onze synode,

“Geloof je dat je in je verkiezing door deze gemeente door God zelf tot deze dienst bent geroepen?”

Iedere keer weer mag ik die woorden uitspreken als er ambtsdragers worden bevestigd.

Ze komen tijdens de dienst letterlijk uit het midden van de gemeente naar voren

om voor een aantal jaren een bijzondere verantwoordelijkheid op zich te nemen.

En zo iets ervaar ik nu zelf.

Door de roepstem van de synode heen mag ik iets ervaren van die roeping van God zelf.

Geworteld in het geloof en de liefde

van mijn Veluwe ouders en grootouders

heeft mijn leven en werken in de kerk

me op allerlei manieren op allerlei plaatsen gebracht,

de laatste jaren met vreugde verbonden aan de veelzijdige en vitale gemeente van Zaltbommel.

En nu word ik geroepen uit het midden van die gemeente om voor een aantal jaren samen met u

een bijzondere verantwoordelijkheid te mogen dragen.

Dat geldt niet alleen voor ons hier,

maar voor iedereen die zich geroepen weet

om de kerk te dienen

of het nu plaatselijk, classicaal of landelijk is,

betaald of vooral ook onbetaald.

We zijn allen vanuit het midden van onze gemeente

geroepen om onze plek te hebben en in te nemen

in dat ene lichaam van Christus

dat hier en wereldwijd zoveel verschijningsvormen kent.

In geloof zeggen we dat het Christus is

die de eenheid van dat lichaam bewaart

en dat is maar goed ook

want er is sprake van grote veelzijdigheid

en veelkleurigheid.

De apostel Paulus wist dat 2000 jaar geleden al
toen hij het beeld van het lichaam gebruikte
en daar is niet bepaald iets in veranderd.

Mensen zijn mensen
en die doen wat ze altijd al hebben gedaan.
Mensen zijn mensen
en die zijn wat ze altijd al zijn geweest
ook in onze kerk:

je bent optimist of pessimist;
links of rechts;
rechtzinnig of vrijzinnig;
in het centrum of aan de rand;
zoekend in geloof of vol geloofszekerheid.

Er zijn rijken en armen;
praktisch en theoretisch opgeleiden;
uit de stad of van het platteland;
er zijn mensen met of zonder kinderen;
mensen met aandoeningen
of juist gezegend met fitheid;
je bent zo moe van alles in de kerk
of krijgt er zoveel energie van.

Je geniet van woorden of meer van daden;
je houdt van Bach of van Beyoncé;
je gaat in het weekend naar festivals of toch liever vissen.

.....

Ja, het is voor mij een daad van verwondering
om de eenheid van het lichaam te mogen geloven
gegrond in Christus zelf.

En in Jezus vind ik ook de richtingwijzer
om die eenheid niet alleen te geloven
maar ook te léven.

“Aanvaard elkaar zoals Christus ook ons heeft aanvaard”
Niet omdat je elkaar vanzelf aardig vindt,
niet omdat het zo’n leuke en gemakkelijke opdracht is,
maar omdat je weet dat Christus ook jou in zijn liefde aanvaardt
met je aardigheden en je eigenaardigheden.

Ik voel me vereerd om als preses
samen met u en vele anderen
zo en in dankbaarheid onderdeel te mogen zijn
van dat lichaam van Christus.
Maar dat lichaam zit niet alleen stil
en zit zeker niet alleen navel te staren.
Dat lichaam komt ook in beweging,
dat lichaam blijft in beweging,
gaat aan de wandel,
aan de wandel door deze wereld,
op weg
achter Jezus aan,
die ons zegt God lief te hebben
en onze naaste als onszelf.

Is het al spannend om samen
lichaam van Christus te zijn,
-in beweging blijven en
onze weg en richting
zoeken in deze wereld,
met zoveel crises en uitdagingen daar,
en de nodige onderlinge verschillen hier, -
dat is nog veel spannender,
en dat gaat met vallen en opstaan.

Maar die uitdaging gaan we niet uit de weg,
zoals deze synode ook niet doet. En dat spreekt mij aan.
Want in geloof weten we ons niet alleen
als individuele gelovigen
maar ook als geheel geroepen
aan de wandel te zijn.

De weg van Christus te gaan
door Gods liefde uit te stralen, door te geven en voor te leven.

Als uw toekomstige preses voel ik mij gezegend
om de kerk als lichaam van Christus
te mogen dienen.

Vanuit het vertrouwen,
zo zeggen we samen in geloof,
dat het God zelf is
die met zijn Geest, die Adem van boven,
dat lichaam in leven houdt
en in beweging blijft zetten.

En dus zie ik ernaar uit
samen met u verder op weg te gaan.

Wat mij betreft
even tastend als vastberaden
met lef en met liefde
met vroomheid en niet te vergeten
vrolijkheid!

Dank u wel.

Lunteren, 19 april 2024
ds. Trijnie Bouw